

yderligere tiltag i forhold til klager over forsikringsforhold.

Spm. nr. S 3024

Til justitsministeren (16/6 2000) af:

Tom Behnke (FRI):

»Finder ministeren det fuldstændigt uproblematisk, at der sidder f.eks. højesteretsdommere i forskellige nævn, hvor der er mulighed for at indbringe afgørelsen for byretten, og hvordan forestiller ministeren sig, at en byretsdommer skulle kunne omgøre en afgørelse truffet af en højesteretsdommer?«

Begrundelse

I f.eks. Ankenævnet for Forsikring, sidder der en højesteretsdommer som formand for nævnet. Nævnets afgørelser kan indbringes for byretten. I byretten skal byretsdommeren så vurdere om højesteretsdommeren har dømt rigtigt.

Det er den omvendte verden, og bør løses hurtigst muligt. En forsikringstager, der har indbragt en sag for nævnet, og efterfølgende indbringer nævnets afgørelse for byretten kan med det nuværende system ikke være i tvivl om, hvad kendelsen kommer til at lyde på.

Svar (28/6 2000)

Justitsministeren (Ole Stavad, fg.):

Justitsministeriet har anmodet Domstolsstyrelsen om en udtalelse i anledning af det rejste spørgsmål. Når der foreligger en udtalelse fra Domstolsstyrelsen, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Supplerende svar (6/7 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har anmodet Domstolsstyrelsen om en udtalelse i anledning af det rejste spørgsmål. Domstolsstyrelsen har udtalt følgende:

»Domstolsudvalget har i betænkning nr. 1319 fra 1996 under pkt. 9.9.3.1.1., p. 382 ff, behandlet spørgsmålet om dommeres deltagelse i nævn og

råd, hvis afgørelser kan indbringes for domstolene. Udvalget drøftede i den forbindelse, om den omstændighed, at en dommer, herunder ikke mindst en højesteretsdommer, er medlem af et sådant nævn, bevirker, at den borger, som ønsker at anfægte en nævnsafgørelse ved de almindelige domstole, ikke vil kunne opnå eller i det mindste vil have en opfattelse af ikke at kunne opnå en uvildig efterprøvelse ved domstolene.

Det var opfattelsen hos flertallet i Domstolsudvalget, at det ikke er noget reelt problem at opnå en uvildig efterprøvelse, såfremt man vil anfægte en nævnsafgørelse ved domstolene.

Flertallet lagde vægt på, at dommere i alle instanser er vant til at træffe uvildige afgørelser, og at dommerens særlige beskyttelse mod afskedigelse og forflyttelse gør, at dommeren kan træffe afgørelser uden at nære nogen bekymring for sin stilling. Flertallet anførte tillige, at der er grund til at tro, at en nævnsafgørelse, hvori en dommer har medvirket, alene tillægges den vægt, som præmisserne og nævnets særlige sagskundskab berettiger til.

Samtidig henviste flertallet til, at sagsantallet ved mange nævn er stort, og at sagerne for en dels vedkommende behandles forholdsvis hurtigt efter en relativt summarisk gennemgang. Det vil derfor meget vel kunne forekomme, at sagen – præsenteret for domstolene med ny, grundigere bevisførelse og muligvis med nye mere gennearbejdede anbringender og indsigelser – vil have ændret skikkelse i en sådan grad, at en helt ny og af nævnbehandlingen ganske uafhængig vurdering hos domstolene må fremtræde som en nødvendighed – og en selvfølge.

Flertallet lagde endvidere vægt på, at dommerens medvirken i nævn som ovenfor anført har den meget væsentlige betydning, at nævnproceduren herved judicialiseres under forsæde af kvalificerede repræsentanter for dommerstanden. Dette sikrer en for nævnenes brugere betryggende sagsbehandling i »første instans« og har den positive sideeffekt, at kun et forsvindende antal af nævnens afgørelser indbringes for domstolene. Det forekom flertallet uhenigtsmæssigt at svække retssikkerheden i nævnbehandlingen for de mange sager, der finder deres endelige afgørelse ved nævnet – udelukkende med det formål at fjerne enhver teoretisk risiko for, at domstolene i de meget få nævnssager, som indbringes for disse, skulle lade sig påvirke af nævnformandens autoritet.